

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
 27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
 Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
 Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν,
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
 Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
 Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματὸσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Λευκῆς πόλεως.— Ἡ κ. Ἀκερμανν. Γ'.— Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου.— Παρασημοφορία τῆς δος Madeleine Lemaire (μετάφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου.— Χωρὶς ὄνομα. (μυθιστ. Κ. Παρρέν).— Αἱ γυναῖκες τῆς Σκανδιναυίας (μετάφρασις δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).— Ἀλληλογραφία — Συνταγὴ.— Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς: ὁ Μουαζίνης.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Μετὰ τὰς ἐορτὰς τῶν ζώντων, αἱ ὁποῖαι συνεχίζονται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἔρχεται καὶ ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῶν νεκρῶν. Ἡ λευκὴ πόλις τῶν καλλωπίζεται, αἱ μικραὶ κατοικίαι τῶν καθαρίζονται, τακτοποιοῦνται καὶ τὰ ἄνθη τῆς ἐποχῆς οἱ σεμνοὶ μενεξέδες, τὰ ὑπερήφανα ζιμπούλια καὶ οἱ λευκοκίτρινοὶ νάρκισσοι σκορπίζουσι ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ μάρμαρα καὶ εἰς τὴν φαιὰν γῆν τὴν ποίησιν τῶν μύρων καὶ τῶν χρωμάτων τῶν.

Ἡ λευκὴ πόλις, εἰς τὴν ὁποίαν μία ψυχρὰ σιγὴ θανάτου βασιλεύει πάντοτε, ἡ λευκὴ πόλις, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον τὰ πουλάκια ἔχουσι τὴν ἄδειαν νὰ ψάλλουσι καὶ μόνον τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων νὰ ψιθυρίζουσι μυστικὰ λόγια ἀγάπης, ἡ λευκὴ πόλις ἐξωογονήθη καὶ πάλιν χθὲς καὶ προχθὲς.

Ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ, ὁ πόνος, τὰ δάκρυα δίδουσι ἐκεῖ συνέντευξιν τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας τῆς Καθαρῆς ἐβδομάδος. Ἡ μητέρα, ἡ ὁποία ὅλον τὸν χρόνον περιπαῖται εἰς τὰς φροντίδας τῶν ζωντανῶν παιδιῶν τῆς, ἀφιερώνει τὴν χθεσινὴν ἡμέραν εἰς τοὺς στολισμοὺς ἐνὸς μικροῦ τάφου, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ θάνατος ἔσθυσεν ἕν φῶς λευκὸν ἐλπίδος καὶ χαρᾶς.

Ἡ σύζυγος, ἡ ὁποία, νῆα ἢ γραῖα, ἔκλεισε τὸ παρελθὸν μὲ τὰς ὥραιας τῆς ἀγάπης ἀναμνήσεις μέσα ἐκεῖ, ἔρχεται νὰ

βρέξῃ μὲ ὀλίγα δάκρυα καὶ νὰ στολίσῃ μὲ ὀλίγα ἄνθη τὴν πέτραν ἐνὸς τάφου, ἡ ὁποία τηρεῖ ἄφωνος καὶ ψυχρὰ τὸ μεγάλο μυστικὸν τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας τῆς. Τὰ μικρὰ ὄρφανά, τὰ ὁποῖα ἔχασαν πρόωρα τὸ θάλασπον καὶ τὴν στοργὴν τῆς μητρικῆς ἀγκάλης καὶ τὰ ὁποῖα αἱ τρικυμῖαι τῆς ζωῆς εὐρίσκουσι τῶρα ἀνυπεράσπιστα, ἔρχονται νὰ εἰποῦν τὰ παρόντα τῶν καὶ νὰ ἀπαιτήσουσι φιλίαν καὶ χάδια, χωρὶς τὰ ὁποῖα ἡ παιδικὴ ζωὴ εἶναι πόνος καὶ ἡ χαρὰ ὄνειρον. Ἡ κόρη, ὁ υἱός, ὁ πατέρας, τὰ ἀδελφία, ὅλοι ὅσοι ἔχουσι θάψει εἰς τὰ σκοτεινὰ βᾶθη τῆς λευκῆς πόλεως ἕνα μέρος τοῦ εἶναί τῶν, ἕνα φύλλον τῆς καρδίης τῶν, μίαν ἀνάμνησιν εὐτυχίας, ἕνα στήριγμα ζωῆς, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν σάρκα τῶν, μίαν ζωὴν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν, ὅλοι ἔρχονται ἐκεῖ νὰ κλαύσουσι τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ζητήσουσι ἀπὸ τὴν σιωπὴν τῶν τάφων τὸ μυστικὸν τῶν.

Ἄλλ' οἱ τάφοι σιγοῦν. Οἱ τάφοι, εἴτε στολισμένοι μὲ νωπὰ στεφάνια, εἴτε σκιασμένοι ἀπὸ πλούσια τροπικῶν φυτῶν φυλλώματα, εἴτε μυρωμένοι μὲ λιθανωτόν, εἴτε φωτισμένοι μὲ ἀγιασμένα κεράκια, εἴτε λησμονημένοι καὶ ἔρημοι, σιωποῦν. Τὸ μυστηριώδες καὶ τὸ ἄγνωστον σκορπίζουσι γύρω ἐκεῖ μὲ τὴν ψυχρὰν καὶ αἰνιγματώδη πνοὴν τῶν τὴν ἀγωνίαν, τὸν φόβον καὶ τὴν ἀπόγνωσιν.

Εὐτυχημένοι οἱ χρόνοι καὶ οἱ καιροί, ὅπου ἡ θρησκεία, εἴτε πολυθεϊκὴ, εἴτε μονοθεϊκὴ, εἴτε ὑπὸ τὴν σιγαὴν τοῦ ποιητικοῦ Ὀλύμπου, εἴτε ὑπὸ τὸ γλυκὺ σύμβολον τοῦ Ἐσταυρωμένου ἐνέπνεεν εἰς ὅλους πίστιν καὶ ἀσφάλειαν. Εὐτυχεῖς οἱ χρόνοι, καθ' οὓς μεγάλοι καὶ μικροί, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι εἶχαν τὴν βεβαιότητα τῆς αἰωνιότητος, εἴτε εἰς τὰς ὁάσεις τῶν Ἡλυσίων, εἴτε εἰς τοῦ Παραδείσου τὴν μακαριότητα.

Σήμερον όπου η επιστήμη δεν έχει πλέον δια κανένα μυστική, όπου το πολύ φως των νεωτέρων ανακαλύψεων διαπερσ ημεραν με την ημεραν τους πέπλους του μυστηρίου και της ποιησεως, με τα οποια ανεκαθεν περιβάλλονται αι θρησκειαι, σημερον όπου η ανθρωπότης δεν αρκείται πλέον να πιστευή χωρισ να ερευνη, η αμφιβολια και οι δυσταγμοι αντικαθιστουν την ελπίδα, το μόνον φως, το όποιον ο θάνατος αφήνει οπίσω του.

Δια τουτο η χθεσινή εορτή της λευκής πόλεως μου εφάνη εξαιρετικώς μελαγχολική με όλα τα όργανα των ανθέων και των μύρων, και μεθ' όλην την ευθυμίαν, ην εκκόρπιζεν επάνω εις τους τάφους το γλυκύ φως του ήλιου της ανοίξεως.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΟΙΗΤΡΙΑΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

MADAME ACKERMANN

Γ'.

Τέλος η ζωή της Ackermann υπήρξε μία διαρκής αλληλουχία δυσταγμών, αμφιβολιών, απογοητεύσεων και ελλείψεως πίστεις.

«J'ignore! un mot, le seul par lequel je reponde «Aux questions sans fin de mon esprit deçu ; «Aussi, quand je me plains en partant de ce monde, «C'est moins d'avoir souffert que de n'avoir rien su.

«Άγνωσ! λεξι, δι' ης και μόνης απαντώ εις τας ατελειότητους ερωτήσεις του απεγοητευμένου πνεύματός μου. »Και δι' αυτό, παρκαποδυμαι, φεύγουσα από τον κόσμο τουτον, όχι τσον δι' οσα υπεφερα, οσον διότι ουδέν ειζεύρω.»

Πρέπει να αναγνωρίσωμεν ότι απητητο ήρωισμός δια την μεγαλοφυίαν και τον εγωισμόν της κ. Ackermann, όπως τσον ταπεινώς εξομολογήθη και αναγνωρίση την άγνοιάν της με το άνωτέρω τετραστιχον. Αυτή η οποία επι τριάντα έτη προσκάλει το σύμπαν να συντρέψη, είν ειχε την δύναμιν, το άθνακτον κονδύλι της, αυτή η οποία πολλάκις και τους ουρανούς ακόμη ειχε φοβερίσει ότι θα εκρήμνιζε με την δύναμιν του πνεύματός της, είν δεν της ανεκαλυπταν το μυστικόν των και η οποία δεν εδίσταζε να υποκαθιστξ εαυτήν εις πάντα βωμόν θεότητος :

«Non, ton éternité d'inconscience obscure, «D'avengle impulsion, de mouvement forcé, «Tout l' infini du temps ne vaut pas, ó Nature, «La minute où j'aurai pensé.....

«Όχι, η αιωνιότης σου ασυνειδησίας σκοτεινής, »Τυφλής ώθησεως, κινήσεως αναγκαστικής, »Όλου του χρόνου το άπειρον δεν αξίζει, ó φύσις, »Τήν στιγμήν, καθ' ην θέλω σκεφθί.....

Αυτή να απογοητευθη τσον κατά τας τελευταίας ημέρας της ζωής της, ώστε να καταρρίψη εαυτήν από τους κόσμους, ους ειχε πλασει κατά την ιδικήν της συνειδησιν.

Άλλά το τέλος αυτό υπήρξε συνέχεια έργου κολοσσαίου, το όποιον πάντοτε συνεκρούετο εις τους σκοπέλους και την

τρικυμίαν μιξ σκέψεως άβεθαίας και δυστακτικής. Δι' αυτό και η ποιήσις της ωνομάσθη από τον Barbey d' Aureville, ώραία μέχρι φόβου.

Αι τρικυμια εις το σκοτός έχουν βεβχίως κινδύνους, αλλά και μεγαλοπρέπειαν. Η ποιήσις — πλοϊον φανταστικόν— πλέει διαρκώς ανά τας τρικυμιώδεις θαλάσσας της ζωής, του Πάθους και της Πίστεις, καθώς και ανά τα παγωμένα στρώματα του Πνεύματος, της Άδιαφορίας και του θανάτου. Και ήθελήσαμεν να αποδείξωμεν ότι η γυναικεία ποιήσις κατορθωσε κατά τον λήξικτα αιώνα να διατρέξη και αυτή τον μεγάλον και παρakinδυνευμένον αυτον κύκλον. Μόνη ίσως η κ. Άκκερμανν εφθασε μέχρι των αρκτικων πόλων της ψυχρας σκέψεως, ενώ άλλαι ανεφλέγησαν υπό τας ζώνας των τροπικων. Έάν δεν συνεπαθήσαμεν εις τας αγωνίας, ης εδοκίμασε, τουτο προέκυψεν εκ του ότι κατά την ιδίαν της γλώσσαν του Βορρξ, ησθάθη πάντοτε και τα πάντα αντικειμενικώς.

Έάν προτιμώμεν τας περιπαθείς ψαλτριάς των παθητικων ασμάτων, είναι διότι μιξ συγκινούν ευκολώτερον και υποπίπτουν απλούστερα εις την ανάλυσίν μας.

Εκείναι είναι τα ρόδα, και η κ. Ackermann τα edelweiss· είναι αι γλασται και ήμεροι της Μεσημβρίας κοιλάδες και αυτή η απρόσιτος και παγωμένη κορυφή των Άλπεων, βεβαίως πλέον μεγαλοπρεπής και καταπλήσσοσα την θέαν. Από τα ύψη, εις τα οποια κατά προτίμησιν έζησε, δεν απηξίωσε να κατέρχεται ενίοτε και να αναπαύη τα βλέμματα της εις τοπεια περισσότερον ανθρωπινα. Αι στιγμιαί της αδυναμίας αυτης την κάμουν πολύ συμπαθεστέρα και με την μελαγχολικήν απεικόνισιν μιξ των στιγμων τούτων θέλομεν να κλείσωμεν τας βιογραφικάς αυτας σημειώσεις της ποιητριάς.

«D'un souffle printanier l'air tout à coup s'embaume «Dans notre obscur lointain un speetre s'est dressé, «Et nous reconnaissons notre propre fantôme «Dans cet ombre qui sort des brumes du passé. «Nous le suivous de loin, entraînés par un charme «A travers les debris, à travers les detours, «Retrouvant un sourire et souvent une larme «Sur ce chemin semé de rêves et d'amours.

Με πνοήν ανοίξεως ο αέρας αίφνης μυρόνεται. Εις το σκοτεινόν παρελθόν μας έν φάσμα εγείρεται, και αναγνωρίζομεν το ιδιον μας φάντασμα. Εις την σκιάν αυτην, η οποία χωρίζεται από την ομίχλην [του παρελθόντος. Το παρκαλουθοϋμεν από μακράν, ως μαγευμένοι. Δια μέσου ερειπίων και άτραπών, Άνευρίσκοντες μειδιήματα και συχνά δάκρυα. Εις τον δρόμον του τον εγκατεσπαρμένον από όνειρα και αγάπην.

Η κ. Ackermann απέθανεν εις το ερημητήριόν της της Νικαίας τον Αύγουστον του 1890.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΑΙ ΜΟΥ

Τέσσαρες λευκοι στύλοι απ' εδω και άλλοι τέσσαρες παράλληλοι τούτων εις απόστασιν δέκα βημάτων, απ' εκεί, ιδού τα όρια των δύο λαών, οι οποιοι μεθ' όλος τας συμμαχίας των έχουν ακόμη ακανονίστους μεταξύ των λογαριασμούς. Εις το σημειον αυτό του όλίγων σπιθαμων ουδετερου εδάφους, περαν του όποιου γλώσσα, στολή στρατιώτου, ένδυμα, ήθη και έθιμα διαφέρουν, δεν ύφουνται ούτε φρούρια, ούτε τείχη. ούτε όρροισειράι. Άλπεων, ούτε καν στρατώνες και σταθμοι.

Μία καλύθη κακοχρωματισμένη είναι ο τελωνιακός σταθμός της Αυστριακής ζώνης και ένας μονόφθαλμος και κακοπρόσωπος γέρον εκτελει καθήκοντα σταθμάρχου και τελώνου μαζή. Επλησίασεν αποτόμως την άμαξάν μας, ήρώτησεν εις δυσνόητον γερμανικόν ιδίωμα, είν ειχομεν τίποτε, έψαυσε τας αποσκευας μας και το βλέμμα του έπεσεν επάνω εις έν δοχείον νερού, αξίας ενός φράγκου, το όποιον εφέραμεν μαζή μας. Το εξήτησε, το περιεργάσθη, μιξ ήρώτησεν, είν το ήγοράσαμεν εις την Ιταλίαν, έμυρμούρισε και μέσα εις τα δόντια του και όταν επι τέλους τον έβεβαίωσα ότι δεν επρόκειτο να το έμπορευθώμεν, μιξ αφήκεν ήσυχους. Επήρεν όμως το όνομα και τον αριθμόν του άμαξηλάτου μας, τον όποιον εφιλοδώρησε με λοξά βλέμματα του μοναδικού του μακτιου και επέστρεψεν εις την καλύθην του, ικανοποιημένος διότι εξετέλεσε το καθήκόν του.

Ευρίσκομεθα εις τα πρόθυρα της Κορτίνας και εφάνη ήδη το Miramonte, απέραντον και μεγαλοπρεπές ξενοδοχείον, ύψόμενον απέναντι του μεγάλου συμπλέγματος των Άλπεων το όποιον περιβάλλει την Κορτίαν. Άλλά αι στιγμιαί εδω μιξ φαίνονται ώραι ατελειώτοι, διότι το ψυχος είναι δομιλ και έχομεν τον παγωμένον άνεμον κατά πρόσωπον. Οι ένθουσιασμοί μας έχουν αποτόμως καταπέσει υπό το μηδέν του ψυχους, το όποιον παγώνει και την ανακπνοήν μας ακόμη, το μόνον θερμόν πράγμα όπου μιξ έμεινε. Τρέμομεν, τα δόντια μας κτυποϋν, μάτια και μύτες κοκκινίζουν, παγόνουν, τρέχουν, πόδια και χέρια ριγοϋν και πονοϋν κάτω από τα καλοκαιρινά ένδύματα. Το άλογον τρέχει, πετξ επάνω εις την ώραίαν λεωφόρον, την οποία στολίζουν από το έν και το άλλο μέρος άγροί πλούσιοι, καλλιεργημένοι, σκεπασμένοι από θαλερών χορτάρι, το όποιον αναθαίνει εις ενός μέτρου ύψος από την γήν και κυματίζει με αναλαμπας και μαλακότητος άδαντοκενητημένου πρασίνου βελούδου. Η Κορτίνα φαίνεται πλέον εις το μέσον της κοιλάδος, με τα άσπρα και κόκκινα και κίτρινωπά παλατάκια της, εικών ποιητική και ευμορφη, την οποία στεφανώνει ήρεμα και μαλακά ένα διάδημα όρεον πάλλευκον, απέραντον, γραφικόν εις σχήματα και σχέδια, τοξεύοντα εδω τον ούρανόν με φανταστικούς πύργους, εκεί με γοιθικά άρκεβουργήματα και φεστόνια ιδιότροπα και γραμμας μαιάνδρων και κιονόκρηνα κάθε ρυθμού και επ ήχης.

Άλλ' οσον η εικών είναι ώραιοτέρα, τσον η αδυναμία μας να την θαυμάσωμεν επιτεινεται. Το ψυχος μιξ έχει αφανίσει όλα τα μέλη του σώματός μας πονοϋν· τα πρόσωπά μας κ αιουν και κάθε φύσημα παγωμένου ανέμου μιξ φαίνεται ως πυρομέγον σίδηρον, το όποιον μιξ τσουρουφλίξει μάγουλα, μέτωπον,

μάτια, και αυτιά. Δεν βλέπομεν την ώραν να φθάσωμεν. Εις το προτον ξενοδοχείον, το όποιον ευρίσκομεν εις τον δρόμον μας, κατεργόμεθα. Τι μιξ μέλλει δια την Belle Vue και την Φαλώρια, τα ξενοδοχεία τα οποια μιξ εσύστησαν. Εις το ξενοδοχείον Magnoni μιξ υποδέχονται δύο Τυρολέζες με γραφικώτατον ένδυμα, κορίτσια καθαρά, ευθυμα και ανοικτόκαρδα ώστε κερδίζουν άμέσως τας συμπαθείας μας. Άλλως τε το ξενοδοχείον, ένα challet Έλβετικόν, μόλις φαίνεται να έβγηκεν από τα χέρια των λεπτοουργων, οι οποιοι εσκάλισαν τα πυργάκια του και το εστόλισαν σάν κούκλαν. Παντου μυρίζει καινούργια ζύλα και παντου η καθαριότης απλόνει την γοητείαν της υγείας και της ευπρεπειας, στολισμούς πολυτίμους δια πράγματα και ανθρωπους. Κισσοί, και άλλαι περιπλοκάδες σκαλόνουν επάνω εις τους τοίχους της τραπεζαρίας, σκαρφαλόνουν εως την όροφην και συνδιάζονται αρμονικά με την απλήν κοσμητικήν της ώραίας αιθούσης. Τραπεζια μεγάλα, τραπεζάκια μικρά, όλα πάλλευκα μέσα εις λινοσκεπάσματα που μυρίζουν πλούσι και εις σερβίτσια άστραππερά, στολισμένα με άνηθ και με κρύσταλλα σκορπίζουν ένα τονον ευθυμίας και καλής διαθέσεως, μιάν πολυτέλειαν καθαριότητος και νεότητος, η οποία γοητεύει.

Τα δωμάτια, τα οποια βλέπομεν εις το άμέσως πάτωμα είναι άνάλογα, και ως καθαριότης, επίπλωσις, φως και ευρυχωρία, με την τραπεζαρίαν. Η pension, συμπεριλαμβανομένου φωτισμού και καθαριότητος είναι οκτώ κορώναι την ήμεραν, δηλαδή οκτώ φρ. και όγδοηντα εκατοστά. Δεν χάνομεν ούτε στιγμήν. Διατάσσομεν τσάι με κονιάκ, ζι βαλίτζες μας μεταφέρονται, και μία νέα Τυρολέξα αναλαμβάνει να ετοιμάση τα κρεβάτια μας. Το τσάι άγχιστόν εις επανειλημμένας δόσεις καταβροχθίζεται μαζή με βουτυρωμένες φρυγανίες και με ώραϊον μέλι άρωματισμένον, το όποιον μιξ ένθυμίζει το μέλι του Ύμηττου. Τέλος πάντων αρχίζομεν να ζώμεν πάλιν. Η καρδιά μας κτυπξ τώρα κανονικά, το αίμα κυκλοφορει και τα μουνδιασμένα και παγωμένα άκρα μας ανακτοϋν την ευκαμφίαν των. Έν τούτοις πραγματικήν αναπαυσιν ευρίσκομεν μόνον εις τα κρεβάτια μας, μέσα εις κύματα μαλακων μαλλινων σκεπασμάτων, υπό τα οποια δια το κωμικόν του πράγματος, ξεσποϋμεν εις γέλοια ακράτητα. Ιούλιος μην εις τας Δολομητικάς Άλπεις είναι κάτι παρόμοιον με Δεκέμβριον από τους σπανιους άγρίους και παγωμένους των Άθηνων. Και οσον σκεπτόμεθα ότι εκεί την στιγμήν αυτην οι καυμένοι οι Άθηναιοι θα έλυοναν από ζέστην, το πράγμα μιξ φαίνεται τσον κωμικόν, ώστε η ευθυμία μας παρατείνεται, αναγκαία άλλως δια την επανάληψιν της τακτικής λειτουργίας ολοκλήρου του οργανισμού μας.

Δυστυχώς πόνει δριμεις των ποδιων, κάτι ως σούβλισμα μέσα εις το μυαλόν των κοκκάλων μου μετριάζουν την ευθυμον διαθέσιν. Το ουδέν καλόν άμιγές κακού, πιστοποιείται με το φιλοδώρημα αυτό των ρευματισμων, με το όποιον με εφωθίασεν η εκδρομή μας ανά τας Άλπεις, χωρις τα άνάλογα ένδύματα και εφόδια. Όπως δήποτε οι ρευματισμοί, τα αφανή αυτα μαρτύρια, τα οποια η φύσις εφευρε δια να βασανίζει ίεροεξεταστικώς την ανθρωπότητα, φυτρώνουν με ίσην ύπουλον

δολιότητα και εις τὰ φλεγόμενα: εδάφη της 'Ελληνικής γης, χωρίς τὸ ἀντάλλαγμα της δροσιάς και της ζωγονόου ἀναψυχῆς, μέσα εις τὴν ὁποίαν θὰ ἤθελα νὰ ἴτο δυνατόν νὰ ζῶ κατ' ἔτος ἀπὸ τὸν Ἰούλιον μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου με συντροφίαν καλήν, ζωηράν και εὐθυμὸν οἰκείων και φίλων.

Η ΚΥΡΙΑ MADELEINE LEMAIRE

Εἰς τὴν χωρὰν τῶν παρασημοφορημένων γυναικῶν ἀνήκει πλέον και ἡ κυρία Lemaire, τιμηθεῖσα διὰ τοῦ παρασήμου της Λεγεῶνος της τιμῆς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἡ θυγαστία Ζωγράφος τῶν τριανταφύλλων ἐγεννήθη εἰς τὴν Sainte-Rosoline πρὸετίας.

Ἀνεψία τοῦ ἐνδόξου μικρογράφου (miniaturiste) Herbelin ἡ κυρία Madeleine Lemaire, ἀφοῦ ἔλαβε μαθήματα ἀπὸ τὸν Chaplin, ἤρχισε νὰ κάμνη προσωπογραφίας. Μόνον ἀπὸ τὸ 1879 ἀφιερώθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν τῶν ἀνθέων και ὄπωρικῶν. Οἱ πίνακές της αὐτοὶ τὴν ἔκκαμν γνωστὴν, τὴν ἤξιώσαν της τιμῆς νὰ διδάσκη εἰς τὸ Μουσεῖον παρὰ τί πλευρὸν τῶν μελῶν της Ἀκαδημίας και πρὸ τίνος ἐτιμήθη με τὸν σταυρὸν.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε διὰ τὴν ζωγράφου ὅπου θέλω νὰ σὰς ὀμιλήσω σήμερον, δὲν εἶνε διὰ τὴν μεγάλην καλλιτέχνιδαν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζω ποῖος συγγραφεὺς εἶπεν, ὅτι αὐτὴ ἐδημιούργησε τὰ περισσότερα τριαντάφυλλα μετὰ τὸν Θεὸν» εἶνε διὰ τὴν γυναῖκα, δὲν πρόκει-αι διὰ τοὺς πίνακας, ὅπου ἐκθέτει εἰς τὸ Salon, ἀλλὰ διὰ τὸ σαλόνι της, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύχναζαν ὁ Δουμᾶς και ὁ Angier, και εἰς τὸ ὁποῖον και σήμερα ἀκόμη συχάζουν ὄλαι αἱ ἐπιστημότητες τῶν Παρισίων.

Ἡ ἀξιαγάπητος αὐτὴ γυναῖκα, μόνον με τὴν χάριν της και τὸ πνεῦμα της κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὸ Παρίσι ὀλόκληρον, τοῦ ὁποίου ἡ κοινωνία πολὺ γρήγορα ἐνθουσιάζεται, ἀλλὰ και πολὺ ταχέως ἀπογοητεύεται. Ἡ κυρία Lemaire ὅμως τὴν ἠχημαλῶτησε και τὴν ἐκράτησε ἰδικὴν της, και τέλος ἀφότου τὸ σαλόνι της ἔγινε καλλιτεχνικὸν και φιλολογικὸν κέντρον, τὴν κατέκτησε τελείως.

Κατοικεῖ εἰς ἓνα μικρὸν μέγαρον της ὁδοῦ Monceau και δέχεται ἀπλουστάτα εἰς τὸ ἀτελιὲ της. Κατ' ἀρχὰς ἐπήγειναν μερικοὶ φίλοι, τοὺς ὁποῖους εἶλκε τὸ θέλημα τῆς εἰς στενὸν κύκλον συναναστροφῆς. Αὐτοὶ ἦσαν ὁ Maupassant, ὁ Gounot, ὁ Meissonier, ὁ Δουμᾶς ὁ Puvis de Chavannes και ἄλλοι. Αὐτοὶ μόνον εἶχαν κατ' ἀρχὰς τὴν ἀδειαν νὰ ἔρχωνται νὰ βλέπουν ἓνα ρόδιον, νὰ λαμβάνη τὸσον γρήγορα ζῶν ἐπάνω εἰς ἓνα πίνακα της.

Ἐπειτα οἱ φίλοι ἔφεραν και ἄλλους. Ἡ ἐπιτυχία τῶν πινάκων ἐγένετο μεγαλειτέρα. Ἐδωκαν ἑορτὰς τινὰς, αἱ ὁποῖαι ἔκαμν πολὺν θόρυβον. Ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ὁ Tauré ἔπαιξε τὰς ἀνεκδότους μελωδίας του εἰς τὴν ὁδὸν Monceau, ὅτι ὁ Bartet ἐκεῖ ἀπήγγελλε τὰ νέα του ποιήματα, ὅτι ἡ κυρία Krauss ἐκεῖ ἐτραγουδοῦσε. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου ἐπεζήτουν νὰ παρευρεθῶν και οὕτω ὁ κύκλος ἐμεγάλωσε.

Εἰς τὸ σαλόνι αὐτό, τὸ στολισμένον με ὠραίας γυναῖκας

και τὸ ὁποῖον ἦχοι ἀπὸ ἐνδοξα ὀνόματα, ἀληθινὸν μουσεῖον Grevin, εἶνε ὅπου ὁ Voiture συναντᾶται με τὸν Scaron και ὁ Malherbe ὕποκλίνεται ἐνώπιον της δος de Scudery.

Ὁ Saint-Saens ἔρχεται νὰ παίξῃ εἰς τὸ σπῆτι της μίαν ἀπὸ τὰς ἀνεκδότους συμφωνίας του. Ἐκεῖ ἀπαγγέλλονται νέα ποιήματα τοῦ Henri de Régnier και της κυρίας de Noailles, ἡ χορεύουν παλαιούς χοροὺς και παίζουν κωμωδίας τοῦ Ἰουλίου Benard. Τὸ θέαμα εἶνε πάντοτε ἐκτάκτως ὠραῖον και εὐχάριστον και ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διπλασιάζει τὴν ἀξίαν, εἶνε ὅτι εὐκολώτατα ἐγκαταλείπει τὸ φόρεμα της ἐργασίας διὰ τὸ ἔνδυμα τοῦ χοροῦ και τὰ πινέλα διὰ τὸ ριπίδιον. Ἡ κυρία Madeleine Lemaire δὲν παύει νὰ εἶνε καλλιτέχνις μεγάλη, ἀλλὰ και πολὺ πρωτότυπος καλλιτέχνις.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ὁ ἱατρὸς ἐβράδυνεν ὀλίγον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀσθενῶν του. Ἐν τῇ μετᾶξὺ ὅμως ἡ μητέρα του εἶχεν ἐτοιμάσει ὅχι μόνον τὸ τέιον, με τὰ συνήθη βουτήγματα, ἀλλὰ σωστὸν πρόγευμα ἀπὸ ὀρεκτικὰ και κρύα φαγητὰ κατὰ τὴν ρωσικὴν συνήθειαν. Με πολλὴν και εὐλικρινῆ εὐγένειαν ἡ γραῖα κυρία, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Σόνια ἐπαρουσίασε τὴν Ἐλένην ὡς ἐξαδέλφην της, παρεκάλεσε τὰς δύο ἐπισκεπτρίδας νὰ τσιμπήσουν κατὰ, ἕως ὅτου τελειώσῃ ὁ υἱὸς της. Θὰ μᾶς κάμη νὰ περιμένωμεν πολὺ, εἶπεν, ἂν ἐν τῇ μετᾶξὺ ἔλθουν και ἄλλοι ἄρρωστοι. Καὶ προσέφερον εἰς τὰς δύο κυρίας τὰ πιάτα με τὰ σάντουιτς ἀπὸ χαβιάρι, με τῆς φέτες τὰ χοιρομέρια και της καπνιστῆς γλωσσας, ἐνῶ συγχρόνως ἐγένιμιε μικρὰ ποτηράκια ἀπὸ βότκαν, τὸ συνειθισμένον τῶν Ρώσων ὀρεκτικὸν ποτόν.

«Ἄ! Σόνιτσα, Σόνιτσα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὅταν αἱ δύο γυναῖκες ἐκάθισαν πλησίον της και ἤρχισαν νὰ τρώγουν. «Κρίμα νὰ μὴ θελῆς, νὰ ἀλλάξῃς τὴν μοναξίαν σου με τὴν οἰκογενειακὴν μας ζωὴν. Τώρα θὰ εἶχες ἐσὺ τὰς φροντίδας αὐτὰς και ἐγὼ θὰ ἀνεπαύμην ἐπὶ τέλους ἢ θὰ ἐπήγεινα νὰ ταξιδεύσω ὀλίγον. Δὲν τὴν συμβουλεύετε και σεῖς, καλή μου κυρία, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Ἐλένην, ἀφοῦ εἶθε συγγενὴς και θὰ τὴν ἀγαπᾶτε βέβαια, ὅπως τὴν ἀγαπῶμεν ὄλοι μας, τὴν ὠραίαν αὐτὴν περιστερούλαν...»

Ἡ Σόνια ὠχρίασε, διότι τὸ παιγνίδι της ἀπεκαλύπτετο. Ἡ Ἐλένη ἐξ ἄλλου ἔμαθεν ὅτι ἤθελε νὰ μάθῃ. Ἡ προκίσησίς της δὲν τὴν εἶχεν ἀπατήσει. Ἡ Σόνια οὔτε ἀρραβωνισμένη ἦτο, οὔτε ἐσκεπτετο νὰ ὑπανδρευθῇ. Ἐθουσιάζετο λοιπὸν και αὐτὴ εἰς ὅτι ἐνόμιζε καθήκον της ἢ ἤρνετο νὰ δεχθῆ ὅτι δικαιοδικῶς της ἀνήκε. Ἐσκέφθη τότε ὅτι ἡ Ρωσσία ἐκεῖνη, διὰ τὴν ὁποίαν αἱ κακαὶ γλωσσασαὶ τῶν Ἀθηναίων ὑπῆρξαν ἀνιλεεῖς, εἶχεν ἀρχὰς πολὺ ἐντιμοτέρας και αἰσθημάτων πολὺ πλέον ἄδολα ἀπὸ πολλὰς γνωστὰς της, φημισμένας διὰ τὴν ἀρετὴν των, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸ κυνήγι τῶν γαμβρῶν ἔρριπτον ἀνεξετάστως τὰ δικτυὰ των εἰς ἀγάμους και μῆ.

Ἀπὸ τὰς σκέψεις της αὐτὰς τὴν ἀπέσπασεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἱατροῦ. Σοβαρὸς, γλυκύς, με κατὰ ὡς παιδικὸν εἰς τὴν

ὄλην ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ὁ Ἴβαν Ἀλέξιεβιτς ἐκάθησε μετᾶξὺ τῶν δύο νέων κυριῶν και με ἀληθινὴν ἀπόλαυσιν ἤρχισε νὰ πίνῃ τὸ τσάι του. Δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ εἰς τί κατέληξεν ἡ συνεννόησίς των, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τί ὄφειλε τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἐπίσκεψιν. Ἦτο ὅμως εὐτυχὴς, διότι εὐρίσκετο μαζῇ των και ἠσθάνετο ὡς μίαν ψυχικὴν συγγένειαν και με τὴν Σόνιαν ἢν εἶχεν ἀγαπήσει και ἢν ἐσυμπάθει ἤδη.

Ἡ μεγάλη συγκίνησις τὸν ἔκαμν ἐπιφυλακτικὸν. Ἄλλως τε και αἱ δύο γυναῖκες εὐρίσκοντο ἀπέναντι του εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν.

Ἡ συνομιλία διὰ τοῦτο ἐχαλαρώθη και μία ψυχρότης ἐπεκράτησε μετᾶξὺ των. τὴν ὁποίαν ἡ μητέρα τοῦ ἱατροῦ προσεπάθει νὰ διασκεδάσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἐλένη ἐσηκώθη. «Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω, εἶπεν εἰς τὴν Σόνια, και ἐλπίζω ὅτι θὰ με συνοδεύσῃς».

Ἡ Σόνια ἠσθάνετο ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν μόνην τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἤρχετο με θυσίαν τοῦ ἐγῶ της νὰ της προσφέρῃ τὴν εὐτυχίαν. Ἄλλ' ἐξ ἄλλου, ἀποφασιστικὴ ὡς ἦτο, δὲν ἤθελε νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ξαναἰδῆ τὸν Sacha. Ἦκολούθησαν ἐν τούτοις τὴν Ἐλένην, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἡ διαμονὴ της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ τὴν ἐστενοχώρει πολὺ.

Ὅταν εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον ἐστάθησαν και αἱ δύο χωρὶς νὰ εἰξεύρουν τί νὰ αποφασίσουν. Ἡ Ἐλένη ἐπέισθη ὅτι ἡ Σόνια δὲν θὰ συγκατετίθετό ποτε εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκείνη συλλάβει εἰς στιγμὴν ἀπογνώσεως. Ἀλλὰ και ἐξ ἄλλου ἦτο ἀποφασισμένη νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτὸ τοῦ νὰ θεωρῆται πρόσοκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖον, ὡς ἀνεκάλυπτεν, ἐξετάζουσα ἐαυτήν, δὲν ἐθεώρει ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωὴν της; εἶχε πεισθῆ πρὸ πολλοῦ ἄλλως τε, ὅτι εἶχεν ἐκλάβει ὡς ἔρωτα, τὴν φυσικὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἠσθάνετο καθε κέρη της ἡλικίας της διὰ τὸν πρῶτον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ ἐγνώριζεν εἰς τὴν ζωὴν της και ὁ ὁποῖος ὡς αὐτὸς θὰ τὴν ἐπεριποιεῖτο και θὰ ἐκολάκευε τὰς ἀδυναμίας της. Ἀλλὰ και ἂν πραγματικῶς ἡ νέα της καρδιὰ ἦτο ἐταίμη νὰ δοθῆ εἰς ἓνα ἰσχυρὸν και εὐγενὲς αἶσθημα, ἡ ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον της ἔκδοτος ζωὴ τοῦ ἀνδρός της, ὁ σκαθὸς και ἀπότομος χαρακτὴρ του, οἱ χυδαῖοι τρόποι του εἶχαν ἀντικαταστήσει τὴν ἀγάπην και τὴν συμπάθειαν με φόβον και ἀπογοήτευσιν.

Τὸ πάθος του πρὸς τὴν Σόνια και ἡ ἀποκάλυψις τοῦ παρελθόντος εἶχαν ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴν ψυχὴν της και τὴν μικρὰν ἀκόμη ἐκτίμησιν, ἡ ὁποία της ἀπέμενε διὰ τὸν χαρακτῆρά του. Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν Σόνια χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα. Ἐκεῖνη ἐπέμεινε ἀρνούμενη, μ' ὅλον ὅτι εἶχε πεισθῆ ὅτι πραγματικῶς ἡ Ἐλένη ἦτο πολὺ δυστυχὴς και ὅτι ὑπῆρχον πιθανότητες πολλὰι, ὅτι, πλουσία, ὡς ἦτο ἢμποροῦσε νὰ ζῆσῃ πολὺ εὐτυχέστερα, ἂν ἀνέκτα τὴν ἐλευθερίαν της.

«Ἐπὶ τέλους βοήθησέ με τοῦλάχιστον με τὰς συμβουλὰς σου, με τὸ σθένος τοῦ χαρακτῆρός σου, με τὰς γνώσεις σου...»

εἶπεν ἡ Ἐλένη, διακόπτουσα τὴν σιγὴν. Εἶμαι μόνη και αἰσθάνομαι ὅτι, ἐὰν ἐπιστρέψω εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ζωὴ μας θὰ συνεχισθῇ χειρότερα ἀπὸ πρὶν και οὐδέποτε θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ κάμω ὅτι ἔκαμα σήμερον. Ὁ πατέρας μου, οἱ συγγενεῖς μου ὄλοι τὸν θαυμάζουν, ἂν και τοὺς περιφρονῇ, και ὄλοι θὰ εἶνε μαζῇ του και ἐναντίον μου, ἐὰν ἀποφασίσω νὰ τὸν διαζευχθῶ. Ἐπειτα ὁ κόσμος...»

Ἡ Σόνια συγκεκλιμένη της ἔτεινε τὸ χέρι. «Εἶμαι δική σου, της εἶπε, και ἐτοίμη νὰ κάμω ὅτι δύναμαι διὰ νὰ μὴν αἰσθάνωμαι ὅτι εἶσαι τὸσον δυστυχὴς. Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζῇ μου εἰς τὰς Βερσαλλίας; θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρεσβεῖαν; θέλεις νὰ φύγωμεν μακρύτερα; εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου».

«Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπῆτι σου, εἶπεν ἡ Ἐλένη, ἡ ὁποία ἠσθάνθη καπνοὶν ἀνακούφισιν ἀπὸ τὰ κατὰ λόγια και τὴν ἀνυπόκριτον της Σόνιας προθυμίαν. Ὁ σταθμὸς τῶν Βερσαλλίων εὐρίσκετο εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ ἱατροῦ. Διηυθύνθησαν σπεύδουσαι ἐκεῖ, ἀνήσυχαι και αἱ δύο, μήπως συναντήσουν τὸν Ἀλέκον.

Και τὸν μὲν Ἀλέκον δὲν συνήντησαν, μόλις ὅμως εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σταθμοῦ, μία φωνὴ ἐκπληξέως και ἓνας αἰφνίδιος ἐναγκαλισμὸς ὑπεδέχθη τὴν Ἐλένην. Καὶ αὐτὴ δὲν ἐξεπλάγη ὀλιγώτερον, εὐρεθεῖσα χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, εἰς τὰς ἀγκάλας μιᾶς νέας καλογραίας, ἡ ὁποία ἐξεδήλωνε παντοιοτρόπως τὴν χαράν της διὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν συνάντησιν.

«Καὶ ἀπὸ πότε εἶσαι ἐδῶ, ἀγαπητόν μου παιδί; » Ε : τί χαρὰ ὅτι σε ἐπαναβλέπω. Ἐμαθα τοὺς γάμους σου. Εἶσαι εὐτυχὴς; ..»

Αἱ ἐρωτήσεις της καλῆς μοναχῆς διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην και ἡ χαρὰ της διὰ τὴν συνάντησιν της παλαιᾶς μαθητριάς της ἐξεδηλόντο ζωηρόταται. Ἐγώ, εἰξεύρεις, ἐξηκολούθησε, μένω τώρα εἰς τὸ Παρίσι, εὐτυχὴς διότι εἶμαι κοντὰ εἰς τοὺς ἰδικούς μου... Ποὺ μένεις; Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἔλθω νὰ σε ἰδῶ.

Ἡ Ἐλένη, ὅταν συνῆλθεν ἀπὸ τὴν πρῶτην ἐκπληξιν της συναντήσεως αὐτῆς με τὴν νέαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν εἶχε διδάσκαλίσειν και σύντροφον εἰς τὸ σχολεῖον τῶν καλογραφῶν της Τήνου, ὅπου εἶχεν ἐκπαιδευθῆ, ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν και παρηγορίαν.

Και δὲν ἀπῆντησε μεν σχεδὸν τίποτε εἰς τὴν βροχὴν τῶν ἐρωτήσεων της ἀδελφῆς Στεφανίας, της ἐζήτησεν ὅμως τὴν διεύθυνσιν της και τὴν ἀπεχωρίσθη, ὑποσχεθεῖσα ὅτι εὐθὺς τὴν ἐπαύριον θὰ ἐπήγεινε αὐτὴ νὰ τὴν εὗρῃ. Ἐγὼ ἀνάγκη μεγάλην ἀπὸ τὴν στοργὴν σας, εἶχεν εἰπεῖ ἡ Ἐλένη δακρύουσα, και ἀπεχαιρέτισε τὴν μοναχὴν, ἡ ὁποία ἔμεινε σκεπτικὴ και μελαγχολικὴ.

Ἰδοὺ μία ἀκόμη δυστυχὴς και ἀπογοητευμένη, εἶπε. Θεέ μου! διατὶ τὸσον δοκιμάζεις τὰ καλλιτέρά σου πλάσματα; Καὶ ἡ ἀδελφὴ Στεφανία, ἡ ὁποία μετενόησεν ἀμέσως διὰ τὴν ἀσεβῆ σκέψιν της ἠνοιξε τὴν μικρὰν σύνοψιν της και ἐπανέλαβε δεκάκις τὸ συγχώρησον, Κύριε, τὰς ἁμαρτίας μου και τοὺς βεβήλους διαλογισμούς μου.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΓΙΑΝ

Β'.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ γάμοι γίνονται ἀπὸ συμπάθειαν, οἱ νέοι ἐκλέγονται ἀμοιβαίως καὶ χωρὶς ν' ἀποβλέπουν εἰς τὸ χρηματικὸν ζήτημα· τοῦλάχιστον οἱ ἄνδρες δὲν τὸ θεωροῦν ὡς κύριον ἕρον διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου. Οἱ γυναῖκες δίδουν ὅμως εἰς τὰς θυγατέρας των ὅ,τι δύνανται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε μία βοήθεια εἰς τὸ νέον ἀνδρόγυνον, παρὰ τακτικὴ προίκα.

Ἐπίσης περιφρονοῦν ἢ κάμουν ὅτι περιφρονοῦν τοὺς νέους, οἱ ὅποιοι, ὅπως ἡμεῖς, βάζουν τὴν προίκα εἰς τὴν πρώτην σειράν.

Ὅταν δύο νέοι ἀρέσουν ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον, ὁ νέος κάμνει ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν νέαν τὴν αἰτησίαν του. Ἡ οἰκογένεια γενικῶς δὲν ἔχει νὰ κάμη τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπικυρώσῃ, διότι σπανίως οἱ γάμοι αὐτοὶ δὲν εἶνε τῆς ἀρεσκείας των, ἐπειδὴ οἱ νέοι δὲν συχνάζουν παρὰ εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωστών των· τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι ἐνίοτε γίνονται χωρὶς σκέψιν διὰ τοὺς πόρους τοῦ νέου νοικοκυριοῦ.

Τότε προηγοῦνται οἱ ἀρραβῶνες, παραμονὴ θελκτικὴ καὶ

γλυκεῖα τοῦ γάμου, καὶ ὅπως αἱ περισσότεραί παραμοναί, καλλιτέρα συχνότερα ἀπὸ τὴν ἐπομένην. Ἄλλοτε οἱ ἀρραβῶνες ἐτελοῦντο διὰ θρησκευτικῆς τελετῆς ὑπὸ τοῦ ἱερέως, καὶ ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἐχρηάζετο ἐκκλησιαστικὴ ἄδεια. Τώρα δὲν εἶνε πλέον παρὰ οἰκογενειακὴ ἐορτή, ἢ ὅποια τελειοῖται μὲ ἓνα γεῦμα, πολλὰς προπόσεις μὲ καμπανίτην διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν νέων καὶ τὴν ἀλλαγὴν τῶν δακτυλιδίων. Μετὰ ταῦτα στέλλουν ἀναγγελτήρια γράμματα εἰς τοὺς φίλους των, καὶ ἀναγγέλλουν τὸ εὐτυχὲς γεγονός διὰ τῶν ἐφημερίδων.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν οἱ ἀρραβωνιασμένοι ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐξέρχονται μόνον μαζῇ, νὰ ὀμιλοῦν εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ ἀκόμη ὅταν εὐρίσκονται μεταξὺ ξένων. Περνᾷ πάντοτε διάστημα ἀρκετὸν μεταξὺ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀρραβῶνων καὶ τοῦ γάμου, συνήθως ἓνα ἔτος, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ νέα προτομαῖζει τὴν προίκα της, κεντᾷ διάφορα ἐργόχειρα διὰ τὸν μέλλοντα σύζυγόν της· πολλὰκις ὅμως ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν μέσων, ἢ διότι οἱ μελλονόμενοι εἶνε πολὺ νέοι, ἢ ὁ νέος δὲν ἔχει ἀκόμη θέσιν ἐξασφαλίζουσαν τὴν μέλλουσαν οἰκογένειαν, τὸ διάστημα αὐτὸ παρατείνεται εἰς δύο, τρία καὶ τέσσαρα ἔτη· εἶδον ἓνα ζεῦγος σαραντάριδων οἱ ὅποιοι

νὰ μείνουν ἓνα μῆνα εἰς τὴν ἀραβικὴν πόλιν, εἰς τὴν ὅποιαν χάρις εἰς τὰς συστάσεις τοῦ προξένου τῆς Γαλλίας, εἴδον ὡς κατοικίαν, μίαν μικρὰν μαυριτανικὴν οἰκίαν.

Ἦτο ἡ φωνὴ τὴν ὅποιαν ὤνειροπολοῦσαν ἡ νέα, ἢ ὅποια ἐπιθυμοῦσε νὰ ζήσῃ ὀλίγον καιρὸν μεταξὺ τῶν μουσουλμάνων αὐτῶν, τῶν ὅποιων «Αἱ χ.λιαὶ καὶ μία νύκτες» τόσοσ τῆς εἶχον κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Μανόλα εἶχε φέροι μαζῇ της ὅ,τι τῆς ἐχρηάζετο διὰ τὴν ζωγραφικὴν, καὶ ἤθελε νὰ ζωγραφίσῃ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις της.

Ἡ ἀραβικὴ πόλις ἦτο ἐκτισμένη ἀμιθισατριῶς ἐπάνω εἰς τὸν λόφον, ὁ ὅποιος ἦτο εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

Τὸ σπίτι εἰς τὸ ὅποιον ἔμεινον εἶχε μόνον ἓνα πάτωμα μὲ μίαν μεγάλην ταράσαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐφαίνετο τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς πόλεως. Ἐκεῖτο ὀλίγα μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὸ τζαμί τοῦ Sidi-Haian-Ibenou-Baian, εἰς τὸ ὅποιον ἐσύχναζον ὅλοι οἱ ἐπίσημοι μουσουλμάνοι.

Ὁ μικρὸς ὑψοῦτο καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα, εἰς στήλην ὀκτάγωνον, τῆς ὅποιας αἱ ἀσπραὶ γωνίαι διεγράφετο καλλιτέρα, ἔνεκα τοῦ σκοτεινοῦ χρώματος τῶν τοίχων. Ἐτλεινόμεν μὲ ἓνα περιφερικὸν ἐξώστην, προφυλαγμένον κάτω ἀπὸ τὴν πράσινην στέγην, τὴν τοποθετημένην μετὰ χάριτος ἐπάνω εἰς μικρὰς στήλας ἀπὸ μάγμαρον, ἢ ὅποια κατέληγεν εἰς μύτην μὲ τὰς τρεῖς σφαίρας καὶ τὴν ἡμισέληνον.

Ἡ Μανόλα δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὰ μουσεῖα καὶ τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς πρωτευούσης. Ἄπροσφορμὴν εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἀνατολῆς, ἐπισκέπτετο τὰ ἀραβικὰ καταστήματα καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀμερίμων αὐτῶν ὄντων τὰ ὅποια περνοῦν τὴν ἡμέραν των καθισμένα πλησίον ἐνὸς τοίχου, ἐνῶ ἄλλα μῆσα εἰς τὰ μαγαζεῖά των, τῶν ὅποιων ἡ πόρτα εἶνε τὸ μόνον ἄνοιγμα τὸ δίδον φῶς, ἐργάζονται μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἐπάγγελμα των. Συχνὰ ἐβράδυνε τὸ βῆμα ἐξω ἀπὸ τὸ τζαμί διὰ νὰ ἐρευνησῃ μὲ τὸ βλέμμα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἀγνώστου εἰς αὐτήν.

Ἐνα βράδι, πρὶν νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰς σκέψεις της, ἀπὸ ἤχους ψαλμωδίας, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ εὐνοουμένου τζαμιοῦ Παρετήρησε μὲ προσοχήν,

πρὸ ὀλίγου εἶχον νυμφευθῆ. Αὐτοὶ εἶχον μένει ἡρακωνιασμένοι δεκαεπτὰ ἔτη. Ἄλλ' αἱ τοιαῦται περιστάσεις εἶνε ἐξαιρετικά.

Ἄλλοτε ὁ γάμος ἐτελεῖτο μὲ τρόπον ἀπλοῦν καὶ συγινητικόν· τὴν ὥραν οἱ τοιοῦτοι γάμοι εἶνε σπάνιοι. Συνηθροίζοντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς οἰκογενείας, ἢ Παλαιὰ Βίβλος ἦτο ἀνοικτὴ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας ἠύλογε τὴν οἰκογενειακὴν αὐτὴν τελετήν. Σήμερον δὲν εὐχαριστοῦνται πλέον εἰς αὐτά· πηγαινούν μὲ πομπὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οἱ μελλονόμενοι εἶνε περιτριγυρισμένοι ἀπὸ πλῆθος νέων, αἱ ὅποια φοροῦν ὄλαι τοῦ αὐτοῦ χρώματος φορέματα· καὶ ὄλαι αἱ ἄλλαι κυρίαί τῆς συνοδείας φοροῦν φορέματα νεοκαλτὲ καὶ χωρὶς καπέλλα, ὅπως πηγαινούν εἰς τοὺς χορούς. Δὲν ἐσκέφθησαν ὅμως, ἀλλάζοντες τὸν τρόπον τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ν' ἀλλάξουν καὶ τὰ ἔθιμα.

Πάντοτε οἱ γάμοι χωρὶς προίκας δὲν ὀφείλονται εἰς ἀρχὰς αὐταπαρνήσεως. Πρῶτον νομίζω, ὅτι εἶνε ἀρετὴ, τὴν ὅποιαν παρεδέχθησαν ἐξ ἀνάγκης. Εἰς χώραν ὅπου αἱ περιουσίαι εἶνε σπάνιαι, καὶ ὅπου αἱ θυγατέρες εἶχον ἐλάχιστον μέρος εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, δὲν ἦτο μεγάλη ἀξία διὰ τοὺς ἄνδρας, τὸ νὰ μὴ ζητοῦν κορίτσια μὲ προίκα, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρ-

ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ ἤκουσε εὔχον καὶ περιπαθεῖ ἄσμα, τὸ ὅποιον ἀνηχοῦσαν εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως.

Τῆς εἶπον ὅτι ἦτο πρόσκλησις εἰς προσευχὴν, τὴν ὅποιαν λέγει πέντε ἑσπέραι καθ' ἑκάστην ὁ χόντζας, ὁ ταπεινὸς καὶ ἀφωσιωμένος θεράπων, ὁ ἐπιφορτισμένος ν' ἀναγγέλλῃ εἰς τοὺς μουσουλμάνους τὴν ὄραν κατὰ τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ προσευχηθῶν. Ἐμαθεν ὅτι ἡ προσευχὴ αὐτὴ ἔπρεπε νὰ γίνετο ὑποχρεωτικῶς· τὸ πρῶν κατὰ τὰ ἐξημερώματα, τὸ μεσημέρι, κατὰ τὰς τρεῖς, τὸ βράδι κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τέλος μίαν ὄραν μετὰ τὴν δύσιν. Καὶ οἱ χόντζιδες αὐτοὶ ἦσαν ἄλλοτε γέροι, ἄλλοτε νέοι, ξυλοῦργοι ἢ παπουτσίδες τὸ ἐπάγγελμα, οἱ ὅποιοι ἔκαμον ἰδιαιτέρως τὴν εὐλαθεῖα αὐτὴν ἐργασίαν ἀντὶ ἐλάχιστου μισθοῦ. Τὴν νύκτα ὁ μουαζίνης ἐτόνιζε τὰ πλέον ἀρμονικὰ ἄσματά του. Πολὺ πρὶν τῆς ἀνατολῆς ἔπρεπε νὰ εἶπῃ εἰς τοὺς πιστοὺς :

«Σηκωθῆτε. Ἡ προσευχὴ εἶνε προτιμότερα ἀπὸ τὸν ὕπνον. Μὴν ἀφίνετε νὰ σὰς παραλύῃ ἡ ὄκηρία. Ἡ στιγμὴ τῆς προσευχῆς ἦλθε. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ὁ θεὸς εἶνε μοναδικός καὶ γνωρίζει ν' ἀνταμείβῃ τοὺς πλείστους οἱ ὅποιοι ἐκτελοῦν τὰς προσταγὰς του.»

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἡ Μανόλα, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν πατέρα της διὰ τὴν θρησκείαν τῶν μουσουλμάνων καὶ νὰ ἐκφράζῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν της διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς προσκλήσεως αὐτῆς τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν καθημερινὴν προσευχὴν.

Συγχρόνως ἤθελε νὰ γνωρίσῃ ἔτι τὸν χόντζαν αὐτόν, ὁ ὅποιος εἶχε τόσοσ θαυμασίαν φωνὴν, καὶ τὴν σκιάν τοῦ ὁποίου εἶχε διακρίνει ἀπὸ τὴν ταράσαν της. Διὰ νὰ εἶχῃ τόσοσ γλυκερὰν φωνήν, ἔπρεπε νὰ εἶνε νέος καὶ ὡραῖος :

Τὴν ἐπομένην νύκτα πρὶν ἀπὸ τὰς δύο ἡ Μανόλα ἦτο εἰς τὴν θεοῖν της διὰ νὰ τὸν ἴδῃ καὶ τὸν ἀκούσῃ

Ἡ πανσέληνος ἐφώτιζε μὲ τὸ ὠχρὸν φῶς της τοὺς ἀσπρούς τοίχους καὶ τὰς τεράστες τῆς κοιμισμένης πόλεως, ἢ ὅποια ἐφαίνετο ὡς ἀπέραντος νεκρόπολις. Τὰ ἄστρα ἔλαμπον μὲ τὴν συνήθη των λαμπρότητα εἰς τὸν καθαρὸν οὐρανόν καὶ ὁ χόντζας, μὲ τὴν ὡραίαν φωνήν του, προσέκαλε τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν προσευχὴν, ἀνάμεσα εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν τῆς ἡσυχίας.

Ἡ Μανόλα ἦτο εἰς ἔκστασιν. Ὁ ἐνθουσιασμός της ἦτο πλήρης. Μετὰ κάθε θυσιάαν ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, νὰ τὸν μορφώσῃ ἐάν δὲν ἦτο μορφωμένος, νὰ τὸν διδάξῃ τὴν γλώσσάν της διὰ νὰ

χοῦν. Ἀπὸ τότε ὅπου ἠῤῥησαν αἱ περιουσίαι καὶ ἡ διανομὴ τῆς πατρικῆς γίνεται ἐξ ἴσου καὶ εἰς τὰ κορίτσια καὶ εἰς τὰ ἀγόρια, βλέπομεν ὅτι καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἀλλοῦ, δὲν εἶνε ἀρκετὰ μόνον τὰ ὡραῖα μάτια τῆς τόσοσ θαυμαζομένης νέας.

Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε «διαφθορά» τῆς ἐποχῆς, ἰδίως Σουηδική, καθὼς φαίνεται. Ἡ ἀφιλοκέρδεια διήρκεσε περισσότερον εἰς τὴν Νορβηγίαν. Εἶνε βέβαιον ὅτι, καὶ ἀπὸ παραδόσιν καὶ ἀπὸ γενναιότητα οἱ περισσότεροι γάμοι γίνονται χωρὶς νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν τὰ χρήματα.

Ἐάν παραδεχθῶμεν τὴν ἀφιλοκέρδειαν εἰς τοὺς ἄνδρας, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰς γυναῖκας· τὸ κυνῆγι τοῦ πλουσίου γαμβροῦ εἶνε πρὸ πολλοῦ ἓνα ἀπὸ τὰ sports τοῦ τόπου καὶ ἰδίως εἰς τὴν καλλιτέραν κοινωνικὴν τάξιν, εἰς τὴν ὅποιαν αἱ ἐπιδέξια μητέρες ἐρχονται βοηθοὶ εἰς τὰς θυγατέρας των. Διηγοῦνται ὅτι μία κυρία καλῆς κοινωνικῆς τάξεως ὑπάνδρευσε τὰς τέσσαρας θυγατέρας της χωρὶς προίκα μὲ τοὺς πλουσιωτέρους γαμβροὺς τοῦ τόπου, γνωρίζουσα νὰ φθάσῃ τὴν καταλληλὸν στιγμὴν ἐνῶ συνωμιλοῦν διὰ νὰ εἶπῃ. « Ἄγαπητά μου παιδιὰ σὰς εὐλογοῦ ! »

Μετὰ τὸν γάμον ἡ γυναῖκα χάνεται, θυσιάζεται εἰς τὸ σπῆτι της· συνήθως ὁ σύζυγος ἀπασχολεῖται διὰ τὰ συμφέ-

δύονται νὰ συνομιλῇ διὰ τὰ ἔθιμα τῶν μουσουλμάνων, τῶν ὁποίων ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς των, μὲ τόσοσ ἀπερίσκεπον ἐνθουσιασμὸν, ὥστε δὲν ἦτο κυρία τῆς σκέψεώς της.

Ὁ χόντζας προσεκλήθη εἰς τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν πατέρα, ὁ ὅποιος ἔλεγε : « Ὅταν τὸν ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τὸν ἐπαινῆ. » Ὁ νέος ἐπαρουσιάσθη χωρὶς καμμίαν ἀδεξιότητα ὡς νὰ εἶχε τὸ προαίσθημα τῆς καλῆς ὑποδοχῆς ὅπου τὸν ἐπερίμενε. Ἐγνωρίζε λέξει τινας γαλλικάς τὰς ὅποιας εἶχε μάθει ἀπὸ τοὺς ξένους. Ἦτο ἤσυχος καὶ γλυκύς. Ὡμίλησαν διὰ τὴν Γαλλίαν, καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν εἰς τὴν ἰδέαν νὰ ἴδῃ τὸν τόπον αὐτόν τὸν τόσοσ ὀχυμαστόν.

Τὸ ὄνομά του ἦτο Ἀχμὲτ Κλίλ. Ἡ ὡραιότης τῆς Μανόλας τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσιν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν.

Ἦτο πράγματι καὶ αὐτὸς ὡραῖος, ὅπως τὸν εἶχε φαντασθῆ, καὶ ἐκείνη ἦτο ὡραιότερα. Ἦσαν καὶ οἱ δύο εἰκοσι ἑτῶν.

Ὁ πατέρας ἀμερίμνος δὲν ἐλάμβανε καμμίαν προφύλαξιν. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα ὁ Ἀχμὲτ ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Μανόλαν καὶ ἐκείνη εἶπεν εἰς τὸν πατέρα της, ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, χωρὶς τὸν προστατευμένον της, τὸν ὅποιον ἤθελε νὰ σπουδάσῃ

Ἄλλ' ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατέρα της, ἡ νέα, διὰ διερμηνείας, ἔκαμε τὸν νέον νὰ λάβῃ ἄλλας ὑποχρεώσεις, τὰς ὅποιας ὁ νόμος τοῦ Μωάμεθ καταδικάζει.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἐώρτασαν τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ καμπανίτης ἔρρευσε ἀφθονοσ καὶ ὁ Ἀχμὲτ, ὡς ὑπνωτισμένος, σχεδὸν τρελλός, ἔπιεν ἐπανειλημμένως, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς θρησκείας του.

Αἶφνης ὁ χόντζας ἀκούει νὰ σημαίνῃ ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὅποιαν εἶχε τὴν συνθήθειαν ν' ἀναβαίνῃ εἰς τὸν μιναρέ. Διὰ τελευταίαν φέραν θέλει νὰ ἐκτελέσῃ τὸ εὐσεβὲς καθήκόν του. Φεύγει διὰ τὸ τζαμί καὶ ἀνεβαίνει εἰς τὸν πύργον. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν τοῦ πρώτου ἐνθουσιασμοῦ, ὅπου τὸ σῶμα κλίνει πρὸς τὰ ἔξω καὶ τὰ χερτὰ ὑψοῦνται πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ πρώτη φωνὴ τῆς προσκλήσεως εἰς τὴν προσευχὴν ἀκούεται, ὁ μουαζίνης ζαλίζεται, κλίνει πρὸς τὸ κενόν καὶ πίπτει εἰς τὴν γῆν. Ὁ θεὸς ἐτιμώρησε τὸν ἐπίσκοπον.

Καὶ δι' αὐτὸ, ἐνῶ ἡ σελήνη ἐφώτιζεν ἀκόμη τοὺς λευκοὺς τοίχους καὶ τὰς ταράτσας τῆς ἀραβικῆς πόλεως, δὲν ἤκουσθη τὴν πρῶταν αὐτὴν, πρὶν ἀπὸ τὰ ἐξημερώματα ἢ πρόσκλησις εἰς τὴν προσευχὴν εἰς τὸ τζαμί τοῦ Sidi-Haian Ienou-Baian.

ροντα τῆς οἰκογενείας· ἐνῶ ἡ σύζυγος φροντίζει πολὺ διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν καλοπέρασιν τῶν ἰδικῶν τῆς· τὸ menu τὸ ὅποιον τοὺς ἐτοιμάζει δὲν εἶνε πάντοτε ποικίλον, οὔτε τὰ φαγητὰ πολὺ νόστιμα, ἀλλὰ δὲν εἶνε σφάλμα τῆς, ἐὰν ἡ τέχνη τῆς μαγειρικῆς τοῦ τόπου εὐρίσκειται εἰς στοιχειώδη κατάστασιν. Δὲν εἶνε πλέον παρὰ οἰκοδόσποινα, φροντίζουσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἄλλους χωρὶς νὰ σκέπτεται νὰ ἐπιδειχθῆ. Θὰ εὕρισκον πολὺ γελοῖον μία γυναῖκα ὑπανδρῶ- μὲνη, μητέρα οἰκογενείας, νὰ ζητῆ ἐπαίνους διὰ τὰς τουα- λέττας τῆς, ἐκτὸς ἂν αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὴν πολὺ ὑψηλὴν κοι- νωνίαν· καὶ πάλιν δὲν εὕρισκον εἰς τὴν Σκανδιναυίαν τὴν «γυναῖκα τοῦ κόσμου», ὅπως εἶνε εἰς ἡμᾶς γνωστὴ. Αὐτὸ δὲν εἶνε κακὸν ἀλλὰ συναντῶμεν ἐπίσης σπανίως τὴν γυναῖκα ἢ ὅποια βοηθεῖ τὸν σύζυγον καὶ συχνὰ τοῦ εἶνε πολῦτιμος σύμβουλος εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ὅπως ἐπίσης τὴν γυναῖκα, ἢ ὅποια γνωρίζει νὰ διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν τῆς, νὰ διευθύνῃ ἐμπόριον, ὅταν εἶνε σύζυγος νὰ εἶνε πολῦτιμος στή- ριγμα, ἐὰν δὲ μείνῃ χήρα νὰ δύναται νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα τῆς, δὲν τὴν εὕρισκον εἰς τοὺς βορείους λαούς· ἐκεῖ ἡ γυ- ναῖκα ἔχει πάντοτε ἀνάγκην προστασίας. Ἡ γυναῖκα τῆς Γαλλίας καὶ ἐν γένει τῶν λατινικῶν φυλῶν εἶνε προσωπική- τος ἀλλέως ἐνεργητικὴ, ἀλλέως τελεία, καὶ περισσώτερον γυ- ναῖκα. Ἴσως ἡ περιορισμένη ἀνατροφή τῆς τῆς χρησιμεύει περισσώτερον ἀπὸ ὅτι εἰς τὴν γυναῖκα τῆς Σκανδιναυίης ἢ εὐρύτης τοῦ πνεύματος. Ἐὰν δὲν ἔχῃ τὰς ὑψηλὰς βλέψεις τῆς γυναικὸς τοῦ Βορρᾶ, εἶνε πλέον πρακτικὴ, περισσώτερον τελεία προσωπικότης.

Εἰς τὴν Σκανδιναυίαν ἡ γυναῖκα ἔχει ἴσως κἄτι τὸ ὀλί- γον ἀρρενωπόν. «Ὁμοιάζομεν πολὺ μὲ τοὺς ἄνδρας», ἔλεγε μίαν ἡμέραν μία Φιλανδή, καὶ παρεδέχοντο τὴν ἰδέαν τῆς, βλέποντες αὐτὴν τόσο ἀχαρῖν, τόσο τραχεῖαν.

Αἱ καλλίτεροι ἀρεταὶ ἐπίσης τῆς γυναικὸς τοῦ Βορρᾶ βλά- πουν περισσώτερον ἀπὸ μερικὰ ἐλαττώματα. Εὐλικρίνεια, εὐθύτης, ἀπλότης, ἰδοὺ αἱ μᾶλλον ἀρρενωπαὶ ἀρεταί· ἀλλ' ἐνίοτε ἀπὸ τὰς ἀρετὰς αὐτὰς προτιμῶνται τὰ συνήθη τῶν γυ- ναικῶν ἐλαττώματα τὰ τόσο γυναικεῖα, ὡς ἡ πονηρία καὶ ἡ φιλαρέσκεια!

Ἄλλ' εἶνε ἀνίκανος ἡ γυναῖκα ἐκεῖ νὰ φανῆ τοιαύτη, ἂν καὶ δοκιμάζῃ. Τὸ νὰ εἶνε περισσώτερον «γυναῖκες» εἶνε κἄτι διὰ τὸ ὅποιον ἐργάζονται πολὺ εἰς τοὺς βορείους λαούς, χω- ρὶς νὰ τὸ ἐπιτυγχάνουν.

M. Quillardet

Εἰρήνη Νικολαΐδου (Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σούπα σαρακοδιανή. Πέρνετε ἓνα ἀστακόν, δύο τρία καλαμαράκια, ὀλίγα μίδια. Πλύνετε τὰ καλαμαράκια καὶ τὰ κόψετε λεπτὰς θηλιές, ζεματιζετε τὸν ἀστακὸν καὶ τὰ μί- δια, τὰ ἀνοίγετε, βγάξετε τὰς σάρκας τῶν καὶ κόψετε λεπτὰς λωρίδας τὰ μίδια καὶ τὰ πόδια τῶν ἀστακῶν. Βρά- ζετε προηγουμένως 2-3 κρομμύδια, τὰ ὅποια τρυπᾶτε μὲ 1-2 γαρύφαλα. καρτό καὶ σέλινο, λάδι, λεμόνι καὶ πιπέρι, ὅπως κάμνετε διὰ τὸ βραστόν ψάρι. Περνάτε τὸ ζουμί ἀπὸ τρυπητό. Ρίψτε νὰ πάρουν μίαν βράσιν τὰ λεπτοκομμένα θαλασσινὰ σας, προσθέτετε ψιλοκομμένο μαϊντανὸ καὶ σερ- βίρετε ἐπάνω εἰς φέτες φραντσόλας φριγανισμένες. Τὸ σῶμα τοῦ ἀστακοῦ σεβίρετε εἰς δεύτερο πιάτο, μὲ μαγιονέζαν εἰς οἰανδήποτε ἄλλην σάλτσαν.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ φορέματα τῶν χορῶν καὶ ἐσπερίδων σας, τὰ μεταξωτὰ σας τὰ διαφανῆ καὶ τῆς chemizettes τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς écharpes καὶ τῆ μεταξωτὰ σας δι' ἐπιπλα ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέγα κατά- στημα μεταξωτῶν τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, ἐπὶ τῆ ἐκτάκτῳ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκπτώσεως τῶν τιμῶν τῆς 30 ο)ο.

Ἡ κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρός γυναικολόγος, ἀσχολη- θεῖσα ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς μεγαλειέτας γυναικολογικὰς κλινι- κὰς τῶν Παρισίων καὶ ὡς ἐσωτερικὴ βοηθὸς τῆς Mater- nité, δέχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομυχάλη ἀρ. 44 οἰκίαν τῆς καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης μ. μ.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομήτριαι ὡς καὶ αἱ κ.κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταὶ μας, οἱ καθυ- στεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ ρυνατὸν ταχύτερον.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς δημοσιευθεῖσης ἐπιστολῆς τῆς Ὀθωμανίδος συγγραφέως, τὴν ὅποιαν ἀπὸ τῆς πρώτης μέ- χρι τῆς τελευταίας γραμμῆς εὐρῆκα ὀρθοτάτην, ἠθέλησα νὰ πληροφορηθῶ ἐὰν πραγματικῶς τὰ εἶδη τοῦ γυναικείου καλλυντηρίου, τὰ ὅποια ἐκθειάζει, εἶναι τόσο γνωστά εἰς τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας καὶ φέρουν τοιαῦτα θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Ἀπετάθη εἰς ἓν ἐδῶ μεγάλον μυροποπωλεῖον καὶ ἔμαθα ὅτι πραγματικῶς εἰς τὸ Παρίσι ὁ γνωστὸς μυραψὸς Hombigaut, Rue St Honoré 19, ἔχει τὸ ἐκεῖ μονοπώλειον ὅλων τῶν καλλυντικῶν προϊόντων Καντζούχ, τὰ ὅποια ἔχουν βραβευθῆ μεταὶ ἄλλων καὶ ἀπὸ τὸ Ἰατρικὸν Συνέδριον τοῦ 1881 τοῦ Λονδίνου. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἐδῶ ἔχουν εἰσαχθῆ πρὸ πολλοῦ, ἦδη δὲ πωλοῦνται εἰς τὸ μυροπολεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίην :

Καὶ διὰ μὲν τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ρυτίδων χρησιμοποιεῖται ἡ Κρέμα Β α λ σ α μ ί ν η Cauzuch διὰ τὴν βελουδίην λευκότητα καὶ ἀπαλότητα ἡ π ο ὕ δ ο ρ α Velours Cauzuch διὰ τὴν ἀποψί- λωσιν τοῦ προσώπου ἀπὸ τρίχας περιττὰς τὸ Depilatoir Cauzuch διὰ τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν τὸ Codul du Serail Cauzuch διὰ τὴν κόμην τὴν Jouventine Cauzuch.

Νομίζω ὅτι παρέχω ἀληθῆ ἐκδοῦλευσιν εἰς τὰς ἀναγνω- στρίας τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, διὰ τὴν ἰδιαιτέραν τουαλέτ- ταν τῶν.

Κυρία Ἑλληνὶς λαμπρὰ κατηγορημένη ζητεῖ θέσιν ἀναγνωστρίας ἢ συνοδοῦ εἰς καλὴν οἰκογένειαν. Ἀνα- λαμβάνει καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν παιδιῶν, ἀλλὰ εἰς οἰ- κογένειαν ζῶσαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Συνιστᾶται θεο- μότατα παρ' ἡμῶν.